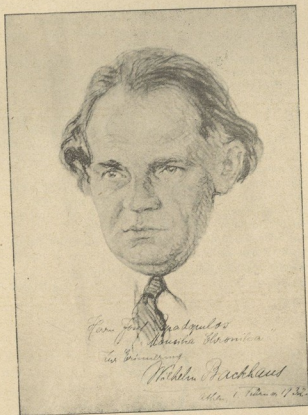

ΒΙΛΧΕΛΜ ΜΠΑΚΧΑΟΥΖ

Ἡ θεὰ Τύχη, ποῦ κυβερνᾷ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, θέλοντας νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀσυμπλήρωτον τὸν φωτεινὸν κύκλον τῶν αἰωνίων θαυμασῶν, ηὐδόκησεν ὅπως εἰς τὴν τροχίαν ποῦ ἐκτελεῖ ἀνὰ τὸν κόσμον ἕνας διάσημος καλλιτέχνης τοῦ πιάνου, συμπέσῃ ἢ ὀλιγοήμερος στὰς Ἀθήνας διαμονή μου

Ὁ διάσημος πιανίστας Wilhelm Backhaus

καὶ ἔτσι μοῦ δοθῆ ἡ μεγάλη χαρὰ ν' ἀκούσω καὶ πάλι τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου πρὸ εἴκοσι χρόνων ἐχειροκροτοῦσα με τὸσον ἐνθουσιασμὸν τὰς πρώτας μεγάλας ἐμφανίσεις:

Τὸν Βίλχελμ Μπαχάουζ.

Οἱ τότε νεανικοὶ ἐνθουσιασμοί, ὀδηγῶντας με μακρὰν παλαιοντολογι-

κῶν ἀντιλήψεων καὶ ἀποξηραμένων παραδόσεων. ἦταν φυσικὸν νὰ μὲ φέρουν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς ψυχικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν καλλιτέχνην, τοῦ ὁποῦν ἡ ὑπερήφανη καὶ ἀβίαστη ἐλευθερία, ἡ καθαρῶς ἀνθρώπινη ἐξωτερικεὺς ἐπρόσθεταν μιὰ γοητεία ἀσύγκριτη στὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον κινουσε τὴ χρυσοῦ τοῦ χαίτη, τις στιγμῆς ποῦ ἡ δεξιότητά του ἀπλωνε τὰ στερεὰ τῆς φτερά. Πέτρα σκανδιάλου ὡς τόσο ἡ φτερωτὴ του αὐτῆ δεξιότητά του ποῦ ἔθαμβωνε τοὺς ἀπλοϊκοὺς καὶ ἐξαγρίωνε τοὺς κοινούς καὶ μετρίους, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ πεμπτουσία μιᾶς ἐργατικότητος ἀκατάβλητης, μιᾶς ἐπιμονῆς ἀκατανίκητης πρὸς ἐμβάθυνσιν. Καὶ φυσικώτατα ἡ δεξιότητά του αὐτῆ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς μιὰ ὑπέριστη ἀμοιβὴ ποῦ ἐχάριζεν ἡ ὑπέριστη διανόησις σὴν ἀκαταλόγητη φιλεργία.

Ἔτσι, μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς κινήσεως, ἡ ἔκφραση μποροῦσε νὰ παραμεινῆ μόνιμος ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη μεριά τῆς ἐκτελέσεως.

Τὸ αἶσθημα, ἀπελευθερωμένο ἀπ' ὅλα, κυρίαρχο πειὰ, μετουσιώοντο σὲ φῶς ποῦ μιλοῦσε.

Ἄλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια συστατικὰ τῆς πιανιστικῆς ἐκείνης ἐποχῆς τοῦ Μπαχάουζ ἦταν ὁ ἄγνος, ὁ ὠραῖος ἐνθουσιασμός ὅπως θὰ τὸν εἶχεν αἰσθανθῆ ἓνας πολὺ μεγάλος, ὁ Μπάχ παραδείγματος χάριν, ποῦ εἶναι καὶ ὁ πειὸ τυπικὸς ἐκπρόσωπος τῆς μεγάλης γερμανικῆς ψυχῆς.

Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν εἴκοσι χρόνια.

Ἡ χρυσοῦ χαίτη τοῦ καλλιτέχνη κατὰ μέγα μέρος ἐξεφύλλισε, καὶ ἐκείνη ποῦ τοῦ ἀπέμεινε, ἔχασε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν λάμψι τῆς.

Τὸ παιξιμὸ του ὁμως ἀπηγεῖ πάντα παλαιὰς τρικυμίας μακρονύας καὶ δονεῖται τώρα ἀπὸ κάποιον βαθὺν τραγικὸν τόνον.

Σήμερα οἱ ἐνθουσιασμοὶ του ἔχουν τὴν ἡρεμίαν τοῦ πεπρωμένου, μέσῳ σ' ἓνα ὑπερήφανο τόνο ἐπωλήσεως.

Ὁ Μπαχάουζ προσεγγίζει σὲ τέρμα Τέχνης.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΡΙΑΔΗΣ

